

CATH
CROWLEY

Cuvinte în albastru intens

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA
BOOKS

COLECTIA
YA YOUNG
ADULT

Prufrock și alte observații

de T.S. Eliot

Scrisoare găsită între pp. 4 și 5

12 decembrie 2012

Dragă Henry,

Îți las scrisoarea asta la pagina cu „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock” pentru că știu că iubești poezia asta, iar eu te iubesc pe tine. Știu că ești cu Amy, dar naiba s-o ia – ea nu te iubește, Henry. Se iubește doar pe sine, un pic cam mult chiar. Iar eu te iubesc. Iubesc faptul că citești. Iubesc că tu iubești cărțile la mâna a doua. Iubesc aproape tot ce are legătură cu tine și te știu de zece ani, aşa că asta trebuie să îți spună ceva. Mâine plec. Sună-mă când primești asta, te rog, oricât ar fi de târziu.

Rachel

Rachel

Deschid ochii în miez de noapte și singurele lucruri pe care le aud sunt freamătul oceanului și respirația fratelui meu. Au trecut zece luni de când Cal s-a înecat, dar tot nu pot să scap de visele astea.

În vise sunt încrezătoare, fluidă, una cu marea. Respir sub apă, cu ochii larg deschiși, fără să mă deranjeze sarea. Văd pești în jurul meu, un banc de pești-lună cu burțile argintii, care plutesc sub mine. Cal apare lângă mine, gata să îi analizeze, dar niciunul dintre noi nu cunoaște soiul acesta. „Scumbii”, zice el, cuvintele transformându-i-se în niște bule pe care reușesc să le deslușesc. Dar nu sunt scrumbii. Nici plătici, nici alte soiuri pe care să le știm. Sunt argint pur. „O specie neidentificată”, spunem în timp ce îi privim cum trec pe lângă noi, valuri-valuri. Apa are textura tristeții: sare și căldură și memorie.

Cal e în cameră când mă trezesc. În întuneric, pielea îi pare lăptoasă, plină de picături de apă. Știu că e imposibil, dar pare atât de real, încât pot să simt miroslul de sare și de gumă de mestecat. Pare atât de real, încât îi văd cicatricea de pe piciorul drept – o urmă care de-abia se mai zărește, de când s-a tăiat într-un ciob, pe plajă. Vorbește despre peștii din vis: argint pur, neidentificați, dispăruți.

Camera e cufundată în întuneric, doar razele lunii o luminează slab. Pipăi aerul din jurul meu, încercând să mă agăț

de vis, dar, în schimb, dau de urechile lui Woof, labradorul lui Cal. De la înmormântare, se ține după mine oriunde m-ăs duce, o dără neagră de care nu pot să scap.

De obicei doarme la capătul patului sau pe pragul camerei mele, dar de două nopți se culcă în fața greamantelor mele pregătite. Nu pot să îl iau cu mine.

— Ești un câine de apă, îi spun în timp ce îmi trec degetele peste nasul lui. Ai înnebuni la oraș.

Niciodată nu reușesc să mai adorm după ce îl visez pe Cal, aşa că îmi trag niște haine pe mine și ies pe fereastră. Afară e lună nouă și e cald ca ziua. Am tuns peluza ieri, aşa că acum, când pășesc, mi se lipesc de tălpi firicele de iarba.

Woof și cu mine ajungem repede pe plajă. Casa noastră e practic pe malul mării, ne despart doar strada, câteva tufișuri și apoi dunele de nisip. Totul în jurul meu pare îmbâcsit, acoperit de un miros greoi, de sare și de copaci, de fumul de la un foc aprins undeva departe, pe plajă. Totul e acoperit și de amintiri, de toate momentele când ieșeam să înnotăm sau să ne plimbăm în noapte, de zilele petrecute adunând scoici sau căutând blennioidei și stele-de-mare.

Puțin mai departe, în direcția farului, e locul unde a fost adusă la mal balena cu cioc: un gigant de șase metri, întins în nisip pe o parte, astfel încât i se mai vedea doar un ochi. Mai târziu s-a adunat o mulțime de oameni în jurul ei – oameni de știință sau simpli localnici, toți dornici să o vadă mai bine, să o studieze. Dar eu, mama și Cal am ajuns primii acolo, dimineața devreme. Aveam nouă ani și, când m-am uitat la ea și la ciocul ei lung, mi s-a părut jumătate creatură a mării, jumătate pasăre. Voiam să studiez apele adânci din care venise, lucrurile pe care le văzuse. Cal și cu mine am petrecut restul zilei uitându-ne prin cărțile mamei și căutând informații pe internet. *Balena cu cioc e considerată una dintre cele mai misteroase creațuri marine*, am scris în jurnal. *Trăiește la adâncimi*

atât de mari, încât presiunea ar putea să omoare orice om care s-ar avânta până acolo.

Nu cred în fantome sau în viață de apoi, în călătorii în timp sau în toate lucrurile alea ciudate despre care Cal ctea atât de mult. Dar de fiecare dată când stau pe plajă, vreau să mă întorc la acele momente – la ziua cu balena, la orice zi de dinaintea morții lui. Știind ce știu acum, aş fi pregătită. L-aș salva.

E târziu, dar curând plaja o să fie invadată de elevi, aşa că mă retrag într-un loc mai ferit. Mă afund în nisip, îngropându-mă până la șold, și privesc fix marea. Luna își proiectează razele ca niște săgeți pe întinderea oceanului, care se umple de răni argintii.

Am tot încercat să nu mă mai gândesc la ziua în care Cal s-a înecat, dar nu reușesc. Îi aud fiecare cuvânt, fiecare pas pe nisip. Îl văd cum plonjează în apă, un arc lung și fragil care dispare în mare.

Nu sunt sigură de cât timp stau aici, când o văd pe mama venind spre mine, încercând din răsputeri să-și mențină echilibru printre dunele de nisip. Se așază lângă mine și își aprinde o țigară, ferind-o de vânt cu mâna făcută căuș.

S-a reapucat de fumat după moartea lui Cal. La înmormântare, i-am surprins pe ea și pe tata fumând în spatele bisericii.

— Nici să nu te aud, Rach, a zis ea, aşa că doar m-am așezat între ei, ținându-i de mâna, rugându-mă ca fratele meu să fie aici, să vadă și el ce ciudat arată părintii noștri cu țigările aprinse.

Tata e doctor, lucrează pentru organizația Medici fără frontiere de mai bine de zece ani, de când au divorțat. Mama predă științele naturii la liceul din Sea Ridge. Mereu au numit țigările „bețe ucigașe”.

O vreme stăm una lângă alta, în tacere, și privim marea. Nu știu ce părere are mama despre ocean acum. Nu mai intră în apă, dar ne întâlnim pe mal în fiecare seară. Ea e cea care ne-a învățat pe mine și pe Cal să înnotăm, să călcăm apa, să ne facem vânt și să o controlăm. Ea ne-a spus să fim neînfricați.

— Dar niciodată să nu înotați singuri, ne-a mai zis.

Niciodată nu am făcut asta. Mai puțin atunci.

— Deci, ai terminat de împachetat? mă întrebă, iar eu dau din cap.

Mâine plec din Sea Ridge, merg în Gracetown, o suburbie a orașului Melbourne, unde stă mătușa mea, Rose. Nu am reușit să termin clasa a XII-a și, cum nu am de gând să mai încerc la anul, Rose mi-a făcut rost de o slujbă la cantina spitalului Sf. Albert, unde e doctor.

Eu și Cal am crescut în Gracetown. Ne-am mutat în Sea Ridge acum trei ani, când eu aveam cincisprezece ani. Bunica avea nevoie de ajutor și nu am vrut să își vândă casa sau să o ducem la un azil. De când ne-am născut am stat mereu cu ea în vacanțe, atât vara, cât și iarna, așa că Sea Ridge era ca o a doua casă pentru noi.

— Clasa a XII-a nu e așa de importantă, zice mama.

Poate că nu o fi, dar, înainte să moară Cal, știam foarte clar ce vreau să fac. Luam numai note de 10, eram fericită. Anul trecut, pe vremea asta, stăteam fix în locul ăsta și îi ziceam lui Cal că vreau să mă fac ihtiolog, să studiez pești precum Chimaera, care s-au dezvoltat acum mai bine de 400 de milioane de ani. Amândoi încercam să ne imaginăm o lume atât de îndepărtată în timp.

— Simt că universul l-a trădat pe Cal, că ne-a trădat și pe noi, îi spun.

Înainte de moartea lui Cal, mama mi-ar fi explicat calm și logic că universul este o masă imensă de materie – că are un diametru de zece milioane de ani lumină, că e format din ga-

laxii și că include și sistemul nostru solar, stelele, planetele. Fizic, universul nu are cum să trădeze pe nimeni.

Astăzi însă își mai aprinde o țigară.

— Da, așa e, zice și suflă fumul spre stele.

Henry

Stau întins lângă Amy, în secțiunea de cărți de dezvoltare personală de la Cărțile Urlătoare. Suntem singuri. E joi seara, ora 10 și, dacă e să fiu complet sincer, încerc din răsputeri să îmi țin mâinile acasă, însă e greu. Dar nu e vina mea că e aşa de greu, corpul meu are o memorie incredibilă, mai că se mișcă singur.

De obicei, ăsta ar fi locul și momentul în care eu și Amy ne sărutăm. Ăsta e momentul când inimile noastre respiră adânc, iar ea stă lângă mine, cu pielea ei caldă, amuzantă, făcând glume pe seama părului meu. E momentul în care vorbim despre viitor, care, dacă m-ați fi întrebat acum cincisprezece minute, era bine conturat și stabilit.

— Vreau să ne despărțim, zice ea și, în primă fază, cred că glumește.

Cu nici douăsprezece ore în urmă ne sărutam cu pasiune fix în locul ăsta. Gândul îmi zboară și la celelalte lucruri drăguțe pe care le făceam, când deodată simt cum îmi dă un ghiont.

— Henry? Zi ceva.

— Ce? O întreb.

— Nu știu. La ce te gândești?

— Mă gândesc că e complet neașteptat și un pic de rahat, zic și încerc să mă așez într-o poziție mai firească. Am cumpărat bilete de avion. Plecăm pe 12 martie și nu pot fi nici returnate, nici schimbate.

— Știu, Henry, spune ea.

— Plecăm în zece săptămâni.

— Liniștește-te, îmi zice, de parcă eu sunt ăla absurd.

Poate că par absurd, dar asta e doar pentru că am cheltuit și ultimul dolar din economii ca să cumpăr bilete pentru o călătorie în jurul lumii, cu șase opriri. Singapore, Berlin, Roma, Londra, Helsinki, New York.

— Am cumpărat asigurări de călătorie și ne-am făcut pașapoarte. Am cumpărat ghiduri și pernuțe din alea mici și gonflabile pentru avion.

Își mușcă buza și eu încerc, fără succes, să nu mă gândesc la cât de mult vreau să o sărut.

— Ai spus că mă iubești.

— Dar te iubesc, îmi zice Amy și începe să sublinieze importanța dragostei și toate definițiile ei deprimante. Atât doar că nu sunt îndrăgostită de tine. Dar am încercat. *Chiar am încercat.*

Cred că astea sunt cele mai deprimante cuvinte din istoria dragostei. *Chiar am încercat să te iubesc.* Nu sunt sigur de multe lucruri, dar sunt sigur de asta – când o să fiu bătrân și senil, când creierul meu se va fi transformat în scrum, o să îmi aduc aminte cuvintelor asta.

Ar trebui să îi spun să plece. Ar trebui să îi zic: „Știi ceva? Nu vreau să văd pământurile natale ale lui William Shakespeare și Mary Shelley și Friedrich Nietzsche și Jane Austen și Emily Dickinson și Karen Russell alături de o fată care chiar încearcă să mă iubească”. Ar trebui să îi spun: „Dacă tu nu mă iubești, atunci nu te iubesc nici eu pe tine”.

Dar, la naiba, chiar o iubesc și mi-ar plăcea să văd pământurile alea natale alături de ea și sunt un optimist fără prea multă demnitate, aşa că, în schimb, îi zic aşa:

— Dacă te răzgândești, știi unde mă găsești.

În apărarea mea, e cu ochii în lacrimi și suntem prieteni din clasa a IX-a, și pentru mine asta contează mult.

Nu are de ales, aşa că trebuie să se cătere peste mine când ieșe, pentru că secțiunea de cărți de dezvoltare personală se află într-o cămăruță din spatele anticariatului, pe care majoritatea o consideră o debara, dar e suficient de mare încât să încapă doi oameni, întinși pe spate.

În timp ce se chinuie să se ridice, executăm un dans bizar, stângaci, un soi de trântă lejeră, fără încleștare. Înainte să plece, ne sărutăm. Îndelung, apăsat, ceea ce mă face să sper că poate, cine știe, e atât de bine încât s-a răzgândit.

Dar, după ce reușește, se ridică, își aranjează fusta și îmi face cu mâna rapid, trist. și apoi mă lasă aici, întins pe podeaua secțiunii de cărți de dezvoltare personală – un om mort. Unul cu două bilete pentru o călătorie în jurul lumii, care nu pot fi nici returnate, nici schimbată.

În cele din urmă, mă tărâsc din secțiunea de cărți de dezvoltare personală și mă îndrept spre canapeaua de la ficțiune: e un sezlong albastru, din catifea, așezat în fața rafturilor cu clasici. Rar mai dorm sus. Îmi plac agitația și praful din anticariat, noaptea.

Zac aici, gândindu-mă la Amy. Rememorez ultima săptămână, retrăiesc fiecare oră, încercând să îmi dau seama ce s-a schimbat între noi. Dar sunt aceeași persoană ca acum șapte zile. Sunt aceeași persoană ca săptămâna trecută și ca acum două săptămâni. Sunt aceeași persoană ca în dimineață în care ne-am cunoscut.

Amy a venit de la o școală privată, de pe partea cealaltă a râului, și s-a mutat în zona astă când firma de contabilitate a tatălui ei a dat faliment și el a fost nevoit să își găsească de lucru. S-au mutat într-unul dintre apartamentele din cartierul

recent construit, Green Street, nu departe de școală. Din dormitorul ei nou, Amy putea să audă traficul și apa trasă la WC din apartamentul de alături. Din dormitorul ei vechi, auzea păsări. Am aflat toate lucrurile astea înainte să începem să ieșim împreună, din frânturile de conversație pe care le aveam când ne întorceam de la vreo petrecere, la ora de engleză, când eram pedepsită, în bibliotecă, când venea la librărie sămbăta după-amiaza.

În prima zi când ne-am întâlnit, am aflat doar lucruri de suprafață – că are părul lung și roșcat, ochii verzi și pielea palidă. Mirosea a flori. Purta șosete lungi. S-a așezat într-o bancă, singură, și a așteptat să se așeze cineva lângă ea. Exact asta s-a întâmplat.

M-am așezat și eu în banca din față și am ascultat discuția pe care a avut-o cu Aaliyah:

— Cine e ăla? am auzit-o pe Amy întrebând.

— Henry, i-a spus Aaliyah. Amuzant. Deștept. Drăguț.

Le-am salutat scurt, fără să mă întorc înspre ele.

— Și trage cu urechea, a adăugat Amy, lovindu-mi ușor scaunul cu piciorul.

Am devenit oficial un cuplu de-abia la mijlocul clasei a XII-a, dar ne-am sărutat prima dată în clasa a IX-a. S-a întâmplat după ora de engleză la care vorbiserăm despre povestirile lui Ray Bradbury. După ce am citit „Ultima noapte a lumii”, s-a răspândit ideea cum că *toți* ar trebui să ne petrecem o noapte de parcă ar fi ultima și să facem lucrurile pe care le-am face dacă apocalipsa s-ar îndrepta spre noi.

Profesorul nostru de engleză ne-a auzit planurile și directorul ne-a zis că nu avem voie. Suna periculos. Planul nostru trebuia să fie secret. Au început să apară fluturași prin dulapuri, care anunțau că totul se va petrece pe 12 decembrie, în ultima zi de școală înainte de vacanța de vară*. Urma să fie o

petrecere atunci la Justin Kent acasă. Pe fluturași scria: PLĂNUIȚI CU GRIJĂ. SFÂRSITUL SE APROPIE.

Am stat treaz până târziu în noaptea de dinaintea sfârșitului, încercând să scriu scrisoarea perfectă pentru Amy, o scrisoare care să o convingă să își petreacă ultima noapte a lunii cu mine. Am intrat în școală cu biletul în buzunarul de la cămașă, știind că, probabil, nu aveam să i-l dau, dar sperând să-mi fac cumva curajul. Planul meu era să îmi petrec ultima noapte alături de prietenii mei, astă dacă nu cumva s-ar fi întâmplat vreun miracol și ar fi fost posibil să stau cu Amy.

Nimeni nu a fost atent la ore în ziua aia. Pretutindeni erau mici semne care ne anunțau că totul urma să se sfârsească. În clasă, cineva întorsese toate afișele de pe avizier cu capul în jos. Altcineva scrijelise SFÂRSIT pe ușa din toaleta băieților. Mi-am deschis dulapul și am găsit o hârtiuță pe care scria MAI E DOAR O ZI și mi-am dat seama că nimeni nu se obosise să se gândească la detalii. Când avea să se sfârsească lumea? La miezul nopții? La răsărit?

Mă gândeam la asta când m-am întors și am văzut-o pe Amy stând lângă mine. Scrisoarea era în buzunar, dar nu am putut să i-o dau. În schimb, am ridicat hârtiuță pe care scria MAI E DOAR O ZI și am întrebat-o ce planuri avea pentru ultima ei noapte. S-a uitat o vreme la mine și, în cele din urmă, a zis:

— Mă gândeam că, poate, o să mă inviți tu să ne-o petrecem împreună.

Mai erau câteva persoane pe hol care ascultau, dar niciuna dintre ele, nici măcar mie, nu le-a venit să creadă că de norocos puteam fi.

Ca să îmi dau că mai mult timp de viață, am hotărât că lumea ar trebui să se sfârsească la răsărit – la 5:50 dimineață, potrivit celor de la canalul meteo.

Ne-am întâlnit în fața anticariatului la 5:50 după-amiaza,

* În Australia, vara durează din decembrie până în februarie (n.t.).